

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **JUDr. Kateřina Tomková**, advokátka se sídlem Biskoupky 33, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2025, č. j. K 42/2019 a o poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 6 Ad 7/2025-93,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 6 Ad 7/2025-93
se zrušuje a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta její správní žaloba pro nepřipustnost.

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2025, č. j. K 42/2019 rozhodla žalovaná v probíhajícím kárném řízení tak, že „[p]ředsedkyně kárného senátu Mgr. Jana Andresová a členové kárného senátu JUDr. Jiří Matzner, Ph.D., LL.M a Mgr. Jan Šturm, LL.M nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci kárně obviněné JUDr. Kateřiny Tomkové, advokátky ev. č. 082025, se sídlem Biskoupky č.p. 33, 664 91 Ivančice, vedené pod sp. zn. K 42/2019.“ Rozhodnutí obsahovalo poučení, že proti němu není přípustný řádný opravný prostředek.

[3] Žalobou ze dne 4. 6. 2025 napadla žalobkyně jednak výše uvedené rozhodnutí žalované v rozsahu nevyloučení člena kárného senátu JUDr. Jiřího Matznera z projednávání a rozhodování věci, jednak se domáhala ochrany před nezákonným zásahem, který spatřovala v tom, že žalovaná za této situace nadále vede kárné řízení. Navrhla proto, aby bylo napadené rozhodnutí v uvedeném rozsahu zrušeno a žalované zakázáno v kárném řízení pokračovat.

[4] Městský soud při posouzení věci vyšel ze své předchozí judikatury ohledně téže problematiky a týchž účastníků, konkrétně z usnesení ze dne 19. 3. 2025, č. j. 10 Ad 4/2025-16. V něm konstatoval, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem má subsidiární povahu a uplatnit ji lze pouze tehdy, pokud neexistují jiné prostředky ochrany. Zde ovšem jiný prostředek ochrany existuje a je jím správní žaloba proti konečnému rozhodnutí vydanému v kárném řízení. Projednávaná věc je podle městského soudu výše citované věci podobná, proto soud žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu s ohledem na § 85 s. ř. s. vyhodnotil jako nepřipustnou. K té části žaloby, v níž žalobkyně napadla i rozhodnutí žalované o námitce podjatosti, se městský soud nijak nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu. V ní vyjádřila svůj názor, že řízení ve věci podjatosti člena kárného senátu (JUDr. Jiřího Matznera) svým rozsahem a zaměřením překročilo zákonný rámec, neboť stěžovatelka byla napadeným rozhodnutím předsedy kárné komise zbavena zákonného práva na podání stížnosti podle ustanovení § 31 trestního řádu. Z uvedeného je zřejmé, že zde není žádný zákonný důvod pro pokračování v kárném řízení jako celku, a tedy v pokračování porušování jejího ústavně zaručeného práva žalovanou. Navrhla proto, aby bylo napadené usnesení městského soudu zrušeno a zároveň aby bylo zrušeno též rozhodnutí žalované v části týkající se nevyloučení člena kárného senátu JUDr. Jiřího Matznera z účasti na kárném řízení.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí ve věci samé. Je proto s ohledem na § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno. Navrhla proto, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[7] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného usnesení z hlediska uplatněného stížnostního bodu, musel posoudit, zda netrpí vadami, které tomu brání a k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Zjistil přitom, že napadené usnesení je zatíženo jednou z nejzávažnějších vad – vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.

[8] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, „za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“

[9] V projednávané věci stěžovatelka v rámci jednoho podání uplatnila dvě žaloby – žalobu proti rozhodnutí žalované o návrhu na vyloučení členů kárného senátu z projednávání a rozhodování její kárné věci a dále žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spatřovala v tom, že žalovaná i s vadně obsazeným kárným senátem pokračuje v kárném řízení.

[10] Městský soud v záhlaví svého usnesení označil věc jako „*žalobu proti rozhodnutí předsedy kárné komise žalované ze dne 23. 5. 2025, č. K 42/2019*“, a tu pak výrokem I. svého usnesení odmítl. V odůvodnění napadeného usnesení se však k otázce přezkumu tohoto rozhodnutí nijak nevyjádřil a věnoval se výhradně podmínkám zásahové žaloby, aniž by přitom objasnil, k jakému aspektu věci se tyto jeho úvahy (navíc převzaté formou rozsáhlé citace jiného rozhodnutí) vztahují. Z textu odůvodnění nelze zjistit, v jakém procesním režimu městský soud o věci vlastně rozhodoval, zda v režimu zásahové žaloby posuzoval nejen žalobu proti dalšímu vedení kárného řízení, ale i žalobu proti rozhodnutí, eventuálně co jej k takovému postupu vedlo. Pokud jde o samotnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, ta vůbec není uvedena v záhlaví při vymezení věci, takže je více než sporné, zda se výrok o odmítnutí žaloby vztahuje i na ni, přitom odůvodnění opírající se o ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s. by mělo navazovat právě na eventuální výrok o odmítnutí této žaloby, ten však ve výrokové části chybí.

[11] Za situace, kdy není jasné, o čem městský soud vlastně rozhodl, v jakém procesním režimu tak učinil a kdy je zásadní rozpor mezi výrokovou částí napadeného usnesení a jeho odůvodněním, nelze než uzavřít, že toto usnesení je nepřezkoumatelné pro absolutní nesrozumitelnost. Tato vada brání věcnému vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že v novém rozhodnutí se výrokově vypořádá s oběma žalobami obsaženými v podání stěžovatelky ze dne 4. 6. 2025 a k oběma výrokům připojí odpovídající odůvodnění. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. pak rozhodne též o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. ledna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu